

„Ja nisam sretan Washitonskim sporazumima, ja sam kao Ljubušak, Hercegovac, bio za jednu drugu varijantu, ja sam praktično veliko Hrvat, ja sam htio bar Banovinu Hrvatsku, nezavisnu, tek potpuno, bez ikakvih, bez Muslimana, bez Srba itd...“, govorio je Ivo Lučić na

sastanku vodstva Hrvatske i vodstva HR Herceg-Bosne u Zagrebu 11.6.1994. godine, nedugo nakon potpisanih Washitonskih sporazuma. Opisavši sebe kao čovjeka sa

„dosta prijekim karakterom“,

sam je sebe na spomenutom sastanku opisao i odredio kao naprasita, osorna i bezobzirna čovjeka.

Upravo su ljudi takva karaktera, beščutni i prgavi bili potrebni da bi se u BIH provodila politika kojoj je u Hagu presuđeno kao zločinu protiv čovječnosti, a Tuđman i Šušak su navedeni kao sudionici udruženog zločinačkog pothvata.

Taj „veliko Hrvat“ iz Ljubuškoga koji sam sebe karakterizira kao odrešita i hirovita, upravo onakvog kakvog je „prijekog“ karaktera i trebao biti prvi obavještajac propale i osuđene HR Herceg-Bosne, kako bi uspješno provodio politiku kojoj je presuđeno u Hagu za ubojstva, deportacije, prisilni rad, teroriziranje civila, nečovječno postupanje, seksualno zlostavljanje, pljačku i oduzimanje imovine, te progone na rasnoj i vjerskoj osnovi, upravo za sve ono što je ovaj nabusiti „veliko Hrvat“ maštao i želio „bar Banovinu Hrvatsku bez Muslimana i Srba“.

Kada totalitarist Ivo Lučić koji sam za sebe kaže da je on čovjek sa dosta „prijekim karakterom“, postane i bude načelnik sigurnosno-informativne službe HVO-a u totalitarnoj paradržavnoj tvorevini HR Herceg-Bosni koja je pod kontrolom držala cjelokupni život, kako civilni tako i vojni, te u svrhu što učinkovitije kontrole svih djelatnosti, ljudi i pojava otvarala i logore za nepodobne po kriterijima vjerske i nacionalne pripadnosti, tada postaje jasno zašto je presuđeno i izrečeno 111 godina zatvora hercegovačkoj šestorci. **Primjer Ive Lučića nam potvrđuje da ljudima sa „prijekim karakterom“ ne bi trebalo povjeravati javne političke funkcije, pogotovo ne funkcije moći u represivnom aparatu jer takvi eksperimenti neminovno završavaju tragedijama pa i logorima za ljude druge vjere i nacije, kako se i pokazalo na primjerima Mostara, Čapljine i Ljubuškog.**

Danas je Ivo Lučić, koji je nekada sanjao „bar Banovinu Hrvatsku bez Muslimana i bez Srba“, uvaženi profesor na Filozofskim fakultetima u Zagrebu i Mostaru, te znanstvenik na Hrvatskom

institutu za povijest. Kao veliko iznenađenje primljena je vijest da je ovom ekstremnom desničaru iz najmračnijih dana Herceg-Bosne europejac Andrej Plenković ponudio mjesto na listi HDZ-a „Za sigurnu Hrvatsku“. Suočen sa činjenicom da ostaje bez krajnije desnih glasova koje mu otima Miroslav Škoro sa Domovinskim pokretom i obitelj Raspudić sa Mostom, Plenković je angažirao Ivu Lučića upravo zbog njegovih poznatih desničarskih stavova i (ne)sumnjive prošlosti, zbog njegove prijekve naravi i odnosa prema Muslimanima i Srbima. To, na žalost, možda i može biti korisno u izbornom procesu, ali **Hrvatskoj eventualni izborni uspjeh Ive Lučića sigurno ne može donijeti nikakvo dobro, dapače, može donijeti samo nesreću kao i nekada Herceg-Bosni.**

Angažiranje Ive Lučića koincidiralo je sa obilježavanjem 31. obljetnice osnutka HDZ-a u prostorijama NK Borac na Jarunu u Zagrebu. Ostaje otvoreno pitanje da li se ovdje radilo o slučajnoj istodobnosti. Iako sa činom osnivanja HDZ-a u Zagrebu 17.6.1989. godine povjesničar Ivo Lučić nema nikakve poveznice, upravo on dobija priliku na HTV-u govoriti o činu osnivanja te stranke. Slučajno ili ne, istovremeno se događa i nešto što nas podsjeća i vraća u vremena kada je imao značajnu ulogu u totalitarnom sustavu i režimu Herceg-Bosne – **sa fotografije osnivača HDZ-a „nestao“ je njen osnivač i desna ruka Franje Tuđmana, danas nepoželjni, Josip Manolić.**

Brisanje znamenitih ličnosti sa povijesnih fotografija nije bila karakteristika jugoslavenskih, iako je bilo i takvih primjera, koliko sovjetskih komunista. Najpoznatiji je slučaj „brisanja“ **Lava Trockog** sa čuvane fotografije na kojoj Lenjin u karakterističnoj pozi drži govor na drvenoj bini okupljenom mnoštvu. U boljševičkoj Rusiji takvi će se slučajevi nizati kao na traci. Nikolaj Ježov će 1938. godine uhititi i strijeljati Genriha Jagodu, pa će 1939. Lavrentij Berija uhititi i strijeljati Ježova. Na kraju će i sam Berija 1953. godine biti uhićen i likvidiran. Likvidacije su uglavnom pratila i brisanja sa povijesnih fotografija.

No ni demokratska Hrvatska nije imuna na ispravljanje prošlosti „prepravljajem“ fotografija, slučaj Josipa Manolića nije i prvi, svi se sjećamo kako je sa dresova splitskog Hajduka, prilikom izrade novogodišnjih lalendara nestala zvijezda petokraka. Nadajmo se da ćemo na ova dva slučaja i ostati.

Upitajmo se, kakva je to politika koja je utemeljitelja i načelnika sigurnosno-informativne službe HVO-a, a kojoj je u Hagu presuđeno, dovela 2020. godine u poziciju moći da ocjenjuje televizijske programe, emisije i novinare? Kada je nedavno u kulturnoj emisiji Aleksandra Stankovića „Nedjeljom u 2“ gostovao Andrej Plenković, na Programskom vijeću HTV-a mnogi su osudili voditelja zbog načina vođenja intervjua sa visokim gostom tog

nedjeljnog popodneva.

izrekao, smijući se svima nama u lice i sam Ivo Lučić riječima:

Osudu je

„Ja sam protiv isljedničkog novinarstva“.

Ploče, 23.6.2020.

VEDRAN SRŠEN